

ת"פ 25078/07/13 - מדינת ישראל נגד ר ח

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 25078-07-13 מדינת ישראל נ' ח
לפני השופט אבישי קאופמן

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

ר ח

הנאשם

הכרעת דין

בהמשך להחלטה מיום 23.2 בתיק זה לפיה החלטתי לזכות את הנאשם מחמת הספק מהאישומים אשר שיוחסו לו, להלן נימוקי ההחלטה בהתאם לסעיף 183 לחוק סדר הדין הפלילי.

אקדים ואציין כי ההליכים בתיק זה התארכו באופן יוצא דופן. כפי שיפורט בהמשך, הראיות נשמעו תחילה בפני כב' השופט ד"ר פלאח, ובהמשך בפניי. לאחר ששמעתי את העדים והתרשמתי מהם וחזרתי ועיינתי בחומר שבתיק, לרבות פרוטוקולי הדיונים הקודמים ובחומר הרב שהוגש, נותר בי ספק אם הנאשם ביצע את העבירות המיוחסות לו. **עיקר ההחלטה מבוסס על התרשמותי מהעדים שנשמעו בפניי, אשר אינני יכול לבסס עליהם מסקנה כי הנאשם ביצע את העבירות המיוחסות לו, והותירו בי ספק שאינו מאפשר לי להרשיע אותו.**

א. כתב האישום וההליכים עד כה

1. בזמנים הרלוונטיים לכתב האישום היו המתלוננת והנאשם ידועים בציבור, להם שני ילדים משותפים והתגוררו יחד בחיפה (להלן: "הדירה" או "הבית").

נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו ארבעה אישומים. באישום הראשון מיוחסת לנאשם עבירה של תקיפה סתם כלפי בן זוג, לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין"); ועבירה של אימים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין. באישומים השני, השלישי והרביעי מיוחסת לנאשם עבירה של הפרת צו בית משפט שנועד להגן על אדם, לפי סעיף 287(ב) לחוק העונשין.

2. באישום הראשון נטען כי ביום 26.10.2011 בשעה 12:00 לערך, על רקע ויכוח שהתגלע בין בני הזוג, בנוגע להמשך הקשר ביניהם, תקף הנאשם את המתלוננת, בביתם, באופן שירק בפניה וכן הדף

את כוס הקפה שהיה בידה וכתוצאה מכך נשפך הקפה על בגדי המתלוננת ועל הרצפה. עוד נטען כי כשבועיים עובר לאירוע המפורט לעיל, בביתם, איים הנאשם על המתלוננת כי ירצח אותה ואת אמה.

לאחר אותו אירוע ניתן ביום 27.10.2011 בידי בית המשפט לענייני משפחה, צו הגנה במעמד צד אחד (ת/1) לפיו נאסר על הנאשם, בין השאר, להיכנס לדירת המגורים של בני הזוג או להתקרב אליה למרחק של 250 מטר (להלן: **צו ההגנה**). ביום 3.11.11, לאחר דיון במעמד שני הצדדים, התווספה לצו הוראה בדבר הסדרי הראייה של הנאשם ובנו הקטין.

באישום השני נטען כי ביום 31.10.2011, הפר הנאשם את צו ההגנה בכך שהוציא מיטלטלין - אופניים - בעצמו, או באמצעות אחר, אשר הוחזקו במחסן הנעול של הבית, וזאת ללא ידיעתה והסכמתה של המתלוננת.

באישום השלישי נטען כי ביום 10.12.2011, במוצאי שבת, הגיע הנאשם לדלת המשנית של הבית, שאינה פתח הבניין, ולאחר שהקטין נכנס לביתו, פתח הנאשם בכוח את הדלת ואף דחף את ידה של המתלוננת אשר ניסתה לסגור את הדלת. המתלוננת הדפה את ידו של הנאשם וסגרה את דלת הבית.

באישום הרביעי נטען כי ביום 6.1.2012 הגיע הנאשם לבית, צלצל בפעמון החשמלי של שער החצר, ובהמשך פתח את השער, נכנס לחצר ודפק על דלת התריס.

3. הנאשם כפר בעובדות כתב האישום מכל וכל וטען כי התלונות הינן לשם השגת רווחים משניים בהליך אזרחי המתנהל בינו ובין המתלוננת.

שמיעת הראיות בתיק החלה ביום 13.7.15 בפני כב' השופט ד"ר פלאח, כאשר באותה עת היה הנאשם מיוצג בידי עורך דין. בסיום הדיון הועלתה הצעה להסדר אשר התקבלה על הצדדים, ובהסכמתם הודה הנאשם בחלק מהעובדות שלעיל במסגרת כתב אישום מתוקן. אולם כבר ביום 15.7.15 הגיש הנאשם בקשה לחזור בו מהודאתו. בקשת הנאשם התקבלה והתיק נקבע להמשך שמיעת הראיות. ישיבה נוספת נערכה ביום 18.11.15 ובה נשמעו עדי המאשימה והעיד הנאשם עצמו.

בחודש דצמבר 2015 הודיע הנאשם, באמצעות סנגורו, פעם נוספת על חזרה מכפירה. אולם, בדיון שהתקיים ביום 31.12.15 עמד הנאשם על כפירתו ושמיעת התיק כולו להכרעת בית המשפט. במעמד זה, שיחרר כב' השופט ד"ר פלאח את הסנגור מייצוג הנאשם ופסל עצמו מלהמשיך ולדון בתיק.

התיק הועבר לכב' השופט קוטון ובמסגרת הדיון מיום 2.2.16 הסכימו הצדדים על הגשת מלוא החומר ושמיעת חלק מעדי התביעה בשנית. הישיבות בפני כב' השופט קוטון נועדו להישמע בחודש אוקטובר 2016, אולם בוטלו עקב מינויו לבית המשפט המחוזי.

4. לפיכך, התיק הועבר לטיפולו ונקבע מועד לשמיעה ליום 15.1.2017 בו נשמעו - בשנית - **המתלוננת, בתם של בני הזוג** וכן חוקרת המשטרה **גב' דוידמן**. מועד נוסף נקבע ליום 22.1.17 בו נשמעו **שכנתם של בני הזוג, הנאשם** עצמו, וכן זומן בידי הנאשם **מר מאור** שנכלל מלכתחילה ברשימת עדי התביעה.

כאמור לעיל, לאחר שמיעת העדים, התרשמות מהם, עיון חוזר בחומר שהוגש ושקילת טענות הצדדים, אינני יכול עמוד 2

לקבוע כי המאשימה עמדה בנטל להוכיח את אשמתו של הנאשם במידה הדרושה במשפט פלילי.

התרשמתי כי המתלוננת העידה בצורה שבאה להגזים ולהחריף את מסכת האירועים, כך שלא אוכל לקבוע איזה חלק מדבריה מתאר את העובדות לאשורן ואיזה אינו עושה כן. מעבר להתרשמות ישירה מעדות המתלוננת ואמון חלקי בלבד בגרסתה, מבוססת החלטתי על סתירות בעדויות לעומת עדויות אחרות ועל הגיון הדברים.

להלן אפרט את הדברים.

ב. האישום הראשון:

5. מהראיות שנשמעו והחומר שהוגש ניכר כי מערכת היחסים בין הנאשם למתלוננת לא היתה טובה, וזאת תקופה ממושכת בטרם האירועים הרלוונטיים. הנאשם טען כי למעשה חדלו מלחיות כזוג וחיו כ"שותפים לדירה" בלבד. מכל מקום, בין השניים התנהל הליך בבית המשפט לענייני משפחה לפירוק שיתוף, מזונות והסדרי ראייה. עוד עולה כי בני הזוג נהגו להתווכח לעיתים קרובים, כאשר ויכוחיהם לוו לפעמים בצעקות, צרחות, קללות ונטען גם לאיומים ואלימות. באשר לאלימות, יצוין כי מדובר בטענות הדדיות (הן של המתלוננת כלפי אירועים קודמים מצד הנאשם, והן של הנאשם שטען לאלימות של המתלוננת כלפיו) וכי מרביתן הינה בדבר אלימות כלפי הרכוש. ראוי לציין כי המתלוננת הגישה בעבר מספר תלונות נגד הנאשם אשר, ככל שהתברר בפניי, נגנזו.

6. כאמור לעיל, האישום הראשון נחלק לשני אירועים: האחד נוגע לעבירת התקיפה מיום 26.10.11; והשני לעבירת איומים אשר התרחשה "כשבועיים עובר לאותו אירוע".

באשר לעבירת התקיפה - המדובר באירוע בו נכחו בני הזוג לבדם. לאור התרשמותי מעדות המתלוננת ובהיעדר ראייה תומכת כלשהי, לא אוכל להרשיע את הנאשם בעבירה זו. יתרה מכך, מתברר כי העדות שאמורה הייתה לתמוך בגרסת המתלוננת, עדותו של השוטר אשר הגיע למקום זמן קצר לאחר האירוע, אינה עושה כן.

כמו כן, בתיאורה של המתלוננת את האירוע קיים שוני בגרסאות. בהודעה הראשונית מיום 26.10.11 (ת/23) טענה כי "הוא דחף לי את הכוס ונשפך **חלק עליי** וחלק על הרצפה". למחרת מסרה המתלוננת הודעה נוספת (ת/24) ובה טענה כי "הקפה נשפך **ולא פגע בי**". בדיון בעניין צו ההגנה אשר התקיים בבית המשפט לענייני משפחה ביום 4.12.11 בפני כב' השופט ברגר (נ/5), העידה המתלוננת כי "את הקפה שהיה לי **על השולחן** בא לשפוך עליי". בדיון שהתקיים ביום 13.7.15 (בפני כב' השופט פלאח) העידה המתלוננת כי החזיקה את כוס הקפה **בידה** כאשר הנאשם הכה בכוס כך שהקפה נשפך "חלק על הבגדים וחלק הרצפה".

בדיון שהתקיים בפניי, ביום 15.1.17 העידה המתלוננת כי לא החליפה בגדים בטרם הגיע השוטר למקום וכי זה "ראה את הכתמים" (עמ' 99 לפרוטוקול, שורה 22). בניגוד לטענות המתלוננת, השוטר אלון בן-עזרי, אשר הגיע למקום רשם כי שמע מהמתלוננת כי "התנהל ויכוח סוער ביניהם שבמהלכו שפך עליה קפה". המתלוננת סיפרה בעדותה בפני כב' השופט פלאח כי השוטר "ביקש לראות את

הכתם של הקפה, אני משערת שראה את הכתם על החולצה", ובהמשך סיפרה כי השוטר נכנס איתה לדירה במיוחד כדי לראות את הכתם. למרות זאת, השוטר לא ציין כי הבחין בכתמי קפה וחזקה עליו כי אילו היה מבחין בהם, היה מציין זאת בדוח הפעולה שערך. בעדותו מיום 18.11.15, אישר השוטר כי מדובר בעובדה בעלת משמעות שהיה מזכיר אותה ברישומיו, והוסיף "אם לא ראיתי, לא כתבתי" (עמודים 47-48 לפרוטוקול).

7. באשר לאיומים - תמכה המתלוננת את גרסתה בעדויות בתה ושכנתה. עם זאת, גם בהקשר זה לא השתכנעתי מעל לספק הסביר כי אכן היו דברים כנטען.

בעוד שהמתלוננת טענה כי איומו של הנאשם נאמר בקול שקט, תוך כדי שהוא "מתעסק באלקטרוניקה" ולא תוך כדי ריב או וויכוח, אולם בניגוד לכך, העידה הבת כי הדברים נאמרו בצעקות כך שהיא שמעה אותם בחדרה על אף שדלתה הייתה סגורה "ישבתי בחדר שלי, שמעתי מעבר לקיר ריב... פתאום שמעתי אותו אומר בקול רם שעבר את הדלת שלי שהוא ירצח את אמא ואת אמא שלה".

הבדל משמעותי נוסף בין גרסת המתלוננת ובתה בהקשר זה הוא באשר לאיומים ברצח הילדים, דברים שהבת לא הזכירה כלל בעדויותיה וטענה כי לא שמעה איום כזה.

8. הודעתה של הבת במשטרה נמסרה למחרת המקרה, ביום 27.10.11 בשעה 9:18. באותו יום, כשעה קודם לכן, מסרה גם המתלוננת הודעה באותה תחנת משטרה בפני אותה שוטרת (רס"ב דוידמן). מפלט השיחות שהציג הנאשם (נ/13) עולה כי באותו בוקר, בסמוך לשעה 7:30, התקשרה המתלוננת לבית בו שהתה הבת, וניהלה שיחה במשך כ- 22 דקות. המתלוננת "לא זכרה" כי שוחחה עם בתה באותו בוקר, וטענה כי לא הגיעה עם הבת למסירת עדות. לעומת זאת, הבת אישרה כי בבוקר עדותה במשטרה היא שוחחה עם אמה אשר הודיעה לה "שאני צריכה לבוא למשטרה" וכי השתיים הגיעו יחד לחקירה (עמ' 91 לפרוטוקול, שורה 13). גם בעדותה הראשונה בפני כב' השופט פלאח אישרה הבת כי הגיעה לתחנת המשטרה "עם אמא שלי ועם אח שלי..". (עמ' 7, שורה 8).

הכחשותיה של המתלוננת, ונסיונה להרחיק עצמה מאפשרות של השפעה על עדותה של בתה יצרו אצלי דווקא את הרושם ההפוך, כי למתלוננת יש מה להסתיר, ומתעורר אצלי חשד כי ניצלה את השפעתה על בתה המתגוררת עימה, כדי להשפיע גם על עדותה כנגד הנאשם.

9. באופן דומה הכחישה המתלוננת כי שוחחה עם שכנתה לפני שזו האחרונה מסרה עדות במשטרה. המתלוננת מסרה את פרטי השכנה לחוקרת דוידמן ביום 27.10.11, והודעתה של השכנה נמסרה ביום 31.10.11 בשעה 13:31.

סבורני כי התנהגות טבעית ואף מתבקשת מצד המתלוננת הייתה להודיע לשכנתה כי מסרה את פרטיה לחוקרת, וכי ייתכן ותוזמן למסירת עדות. המתלוננת הכחישה מכל וכל כי שוחחה עם שכנתה בהקשר זה, וטענה כי היא כלל לא יודעת מתי נמסרה הודעת השכנה במשטרה. אף השכנה טענה כי לא היה לה קשר עם המתלוננת לפני שהמשטרה פנתה אליה (עמ' 107 לפרוטוקול, שורה 16) והעידה בפניי "המתלוננת לא אמרה לי שהיא רוצה שאלך למשטרה. לא ידעתי שהמשטרה אמורה להתקשר אליי, זה

הפתיע אותי" (עמ' 107 לפרוטוקול, שורה 13). באופן דומה העידה השכנה בפני כב' השופט פלאח וטענה שלא דיברה עם המתלוננת לפני מסירת העדות (עמ' 45 לפרוטוקול, שורה 16), אלא שהייתה רק שיחה אחת מספר ימים קודם לכן (שם, בשורה 20).

בניגוד לדברים אלה, מפלט השיחות (נ/19) עולה כי היו ארבע שיחות בין המתלוננת לשכנתה מיום הגשת התלונה ב - 26.10.11 ועד לעדותה של השכנה, לרבות שיחה ממושכת למדי מיום 29.10.11 ושיחה נוספת מיום 30.10.11.

לאחר שהוצג בפניה פלט השיחות, טענה השכנה כי "אולי דיברנו על דברים אחרים". התרשמתי כי מדובר באמירה שאינה כנה שבאה "מחוסר ברירה", לאחר שהבינה כי לא תוכל להכחיש קשר עם המתלוננת.

כאמור, הודעה של המתלוננת לשכנתה כי מסרה פרטיה למשטרה נראית בעיני טבעית, מתבקשת ואין בה פסול. ודוק, אין מדובר באפשרות כי המתלוננת לא הספיקה להודיע לשכנתה, או לא הצליחה ליצור עימה קשר. התברר כי השתיים שוחחו, ואף יותר מפעם אחת, בסמוך לעדותה של השכנה במשטרה. אין זה טבעי ואין זה הגיוני בעיני כי שוחחו "בנושא אחר" ולא הזכירו כלל את הזמנתה הצפויה של השכנה למשטרה למסירת עדות.

ניסיון של המתלוננת ושכנתה להכחיש שיחה כזו, כמו גם הכחשתה של המתלוננת את תיאום הנסיעה למשטרה עם בתה מעוררות בי ספק ממשי האם ניתן לסמוך על עדויות אלה, שמא באו מתוך רצון לסייע למתלוננת בסכסוך עם הנאשם ואין אלה באות להעיד על הדברים כהווייתם.

10. מעבר לכך, המתלוננת הסבירה את האיחור בתלונה אודות האיומים בהתערבות מצד גיסו של הנאשם. כך בהודעתה מיום 26.10.11 (ת/23) היא מספרת כי לא הגישה תלונה על האיומים מאחר וגיסו הבטיח ש "ידבר איתו וירגיע את המצב". ובהודעה מיום 27.10.11 (ת/24) היא מרחיבה: "רציתי לפנות למשטרה ואז משה הגיס שלו אמר שהוא יעשה הכל כדי לסדר את העניינים בינינו".

לעומת דברים אלה העיד אותו גיס, הן בחקירה במשטרה (נ/19) והן בפניי (עמ' 114 לפרוטוקול) כי לא ידע כלל על איומים או אלימות בין בני הזוג "חוץ ממה שאשתי סיפרה לי שקרן זרקה לו את הבגדים מחוץ לבית והוא התפרץ או צעק עליה".

ג. טענות נוספות שאינן קשורות ישירות לפרשיות דן

11. כפי שצוין, חלק עיקרי בהחלטתי לזכות את הנאשם נסמך על התרשמות שלילית מעדותה של המתלוננת, וחלק מהדברים פורטו לעיל. במסגרת העדויות נפרשה מערכת היחסים בין בני הזוג גם מעבר לפרשיות הרלוונטיות לכתב האישום. גם בהקשרים התרשמתי שלא באופן חיובי מהמתלוננת, כפי שיפורט להלן.

12. כך למשל, טען הנאשם כי בבית היו חתולים רבים אותם אספה המתלוננת וטיפלה בהם עד כדי כך

שבבית שרר ריח כבד, היו כלובים רבים שחסמו את הכניסה, והחתולים "אכלו לו מהצלחת". דברים אלה נתמכו בעדותה של הבת אשר העידה כי בתקופה הרלוונטית היו בבית 10 עד 15 חתולים, "מהם אחד שלי והיתר של אמא" (עמ' 91, שורה 27). כך גם השכנה העידה כי בבית היו "המון חתולים" (עמ' 45, שורה 31). לעומת זאת המתלוננת טענה שהיו בבית לכל היותר חמישה חתולים בכלובים, ולא היה כלל חתול קבוע, אף לא של הבת.

13. באופן דומה, כאשר התבקשה המתלוננת בידי כב' השופט ברגר להמציא ראיות לאלימות הנאשם כלפיה, הציגה תמונות של חבלה לכאורה בגב שנגרמה לדבריה מתקיפת הנאשם.

מהחלטת כב' השופט ברגר בהקשר זה (ת/19), עולה כי מדובר בתמונות שצולמו כשנה וחצי לפני הגשת הבקשה, ויתרה מכך בית המשפט לענייני משפחה הוסיף התרשמותו לפיה "איני סבור כי התמונות מצביעות על חבלה או מכה והן מתאימות יותר לגירוד".

תמונות אלה, לא נמסרו בידי המתלוננת למשטרה לתמיכה בתלונתה כנגד הנאשם וכפי שהתברר צולמו בידי הבת. למרות עובדה זו, כאשר הבת מתבקשת בידי אמה לתעד לכאורה אלימות מצד הנאשם כלפיה, טענה הבת כי לא ידעה על אלימות מצד הנאשם כלפי המתלוננת, אלא כלפי רהיטים או חפצים. דברים אלה מחזקים את הערכת כב' השופט ברגר כי אותם סימנים שהתבקשה הבת לצלם כלל אינם קשורים באלימות מצד הנאשם.

אף דברים אלה מחזקים את ההתרשמות כי המתלוננת מנסה להגזים ולהעצים את האירועים שהתרחשו בינה ובין הנאשם.

14. במהלך שמיעת הראיות הציגה המתלוננת תמונות נוספות של חבלה בפניה (נ/5), וטענה שהן נגרמו עקב הכשלתה בידי הנאשם. בהודעותיה במשטרה טענה המתלוננת כי בעבר תקף אותה הנאשם עם מטאטא ובפעם אחרת נתן לה אגרוף בבטן. המתלוננת לא הזכירה אירוע בו נחבלה בפניה, ומקל וחומר שלא הזכירה כי בידיה תמונות המתעדות את החבלות.

המתלוננת נחקרה בידי ב"כ הנאשם בהקשר זה בדיון מיום 13.7.15. הרושם העולה מפרוטוקול דיון זה הוא כי היא אינה מצליחה לתת הסבר סביר מדוע לא הציגה תמונות אלה בפני המשטרה, או בית המשפט לענייני משפחה, כתמיכה בתלונתה ובמסגרת עררים שהגישה על החלטות לסגור את התיקים כנגד הנאשם.

יותר מכך, המתלוננת טענה בחקירותיה כי לא נזקקה לטיפול רפואי בעקבות תקיפות הנאשם, אך מתברר כי במקרה הקשור לתמונה זו אכן טופלה במרפאה, עובדה המעוררת בעיני ספק האמנם מדובר בחבלות הקשורות למתלונן, שמא מדובר בתאונה סתם, כפי שסיפרה בתה שזכור לה שאמה "החליקה על שטיח" ולא ידוע לה כי הדבר קשור בדרך כלשהי לנאשם.

15. הדברים שלעיל, אף שאינם קשורים ישירות לאישומים דנן, מצביעים על קושי לתת אמון מלא בדברי המתלוננת. וכאשר מדובר בפרשייה שרובה ככולה מתבססת על הצורך להכריע בין שתי גרסאות

סותרות, סבורני כי נותר ספק של ממש אשר אינו מאפשר הרשעת הנאשם.

ד. אישומים 2-4, דבר הפרת צו ההגנה:

16. אין חולק כי ביום 27.10.11 ניתן בידי כב' השופט ברגר בבית המשפט לענייני משפחה צו הגנה, במעמד צד אחד (ת/1), האוסר על הנאשם:

א. להיכנס לדירה ברחוב מצפה 18 חיפה.

ב. להימצא במרחק של 250 מטר מהדירה האמורה ו/או מהמבקשת בכל מקום בו היא נמצאת.

ג. להטריד את המבקשת ואת אמה, הן בבית והן בעבודה, בכל דרך ובכל מקום.

ד. להוציא מיטלטלין כלשהם מן הבית ולהתנהג באלימות פיזית ו/או מילולית כנגד המבקשת ובני משפחתה (להלן: "צו ההגנה").

הצו הוארך, בהסכמת הצדדים, בהחלטה מיום 3.11.11, אליה הוסיף בית המשפט כי "האב יאסוף את הקטין מפתח הבניין (ויחזור מפתח הבניין - טעות סופר, א.ק.) ביום ו' שעה 16:00 ויחזירו לפתח הבניין ביום שבת מוצ"ש בשעה 19:00" (ת/2).

בהמשך האריך בית המשפט את הצו עד יום 27.1.12 (ת/19- החלטה מיום 18.12.11).

ביום 30.1.12 החליט בית המשפט לענייני משפחה כי אין צורך בהארכת צו ההגנה (נ/17). המתלוננת הגישה ערעור על החלטה זו לבית המשפט המחוזי, ובמסגרת הדיון בערעור הוארך תוקף הצו בהסכמה בשלושה חודשים נוספים עד יום 27.4.2012 (ת/22).

17. התלוננת בדבר הפרת צו ההגנה נסמכות גם הן למעשה על גרסת המתלוננת, ולאור הבעייתיות בעדותה, סבורני כי אף בהקשר זה מתעורר ספק ממשי אשר אינו מאפשר הרשעת הנאשם.

18. מעבר לכך, ראיתי לנכון להוסיף את הדברים הבאים.

שלוש ההפרות הנטענות הינן בין התאריכים 31.10.2011 ו - 6.1.2012. המתלוננת הביאה את הדברים בפני בית המשפט לענייני משפחה, אשר כאמור לא ראה לנכון להאריך את תוקף הצו.

בית המשפט לענייני משפחה אמנם לא קבע כי הצו לא הופר, אלא שמהחלטתו שלא להאריך את הצו ניתן ללמוד שראה את ההפרות כמינוריות, כאלה שאינן מצדיקות הארכתו, ובוודאי שאינן מסכנות את המתלוננת. בנסיבות כאלה, ספק אם יש מקום להרשיע את הנאשם בהפרת צו שנועד להגן על אדם, וזאת מקום שבית המשפט שנתן את הצו לא התרשם בצורה זו.

יוער כי בבית המשפט המחוזי לא ניתנה החלטה אחרת, והצו הוארך לתקופה של שלושה חודשים
בהסכמת שני הצדדים.

19. שתיים מבין ההפרות הנטענות, עניינן באירועים שבמהלך הסדרי הראיה, כאשר הנאשם הגיע להחזיר את הבן (במקרה הראשון) או לקחתו (במקרה השני).

בין הצדדים התגלעה מחלוקת האם הדלת אליה הגיע הנאשם הינה "פתח הבניין" כאמור בהחלטת בית המשפט לענייני משפחה או דלת משנית. אציין כי בחומר הראיות ופרוטוקולי הדיונים יש תימוכין לטענת הנאשם כי מדובר בפתח בו נעשה שימוש קבוע, ואולי אף נוח יותר לצאת ולהיכנס ממנו מאשר מהדלת הפונה לחדר המדרגות (וראו לדוגמא דברי הבת בעדותה וכן הבן בהודעתו במשטרה (ת/16)).

עם זאת, סבורני כי מדובר בוויכוח מיותר שכן גם אם לדירת הזוג יש כניסה אחת ראשית בלבד, עדיין אינני רואה מקום להרשעת הנאשם בהפרת הצו אם הגיע דווקא לדלת משנית. המדובר בנושא שלא עלה בבית המשפט לענייני משפחה, לא הובהר כי לדירה ישנן שתי כניסות ולא ניתנה החלטה מפורשת כי על הנאשם להגיע לכניסה ספציפית דווקא. אכן בית המשפט לענייני משפחה השתמש בביטוי פתח הבניין, אולם לא מצאתי כי הובהר בדיון שלדירה שני פתחים וכי בית המשפט הגיע למסקנה כי יש חשיבות שהנאשם יגיע דווקא לפתח הבניין, ולא לכניסה האחרת.

מעבר לכך, הוראה האוסרת על הנאשם להתקרב לבית או למתלוננת מרחק של 250 מטר מהדירה יחד עם הוראה בדבר הסדרי ראיה, כוללת בתוכה סתירה וחוסר בהירות מובנים. אם לאדם מותר לפעול בניגוד לאיסור שבצו, לשם קיום הסדרי הראיה, מתי יאמר כי חצה את הגבול והפר את הצו, כאשר ברור שהגיע למקום לצורך איסוף או החזרת הילד? וכאשר לאמור לעיל מתווספת העובדה כי לדירה קיימות שתי כניסות, דומני כי נוצר מצב בלתי אפשרי אשר עלול להכשיל כל אדם ואינו מצדיק הרשעה בפלילים.

המתלוננת הגישה הקלטה (ת/3) של האירוע מיום 10.12.11. מהאזנה להקלטה, לא מצאתי תימוכין לגרסת המתלוננת דווקא כנגד הנאשם, ויכולתי אף להתרשם מנימה פרובוקטיבית בפנייתה אליו.

20. האירוע הנוסף, שהינו למעשה האירוע הראשון כרונולוגית, לא התרחש בעת הסדרי הראיה.

לפי הנטען, ביום 30.11.11 הוציא הנאשם, בעצמו, או באמצעות אחר מטעמו, אופניים ממחסן הדירה. מלכתחילה אישר לכאורה הנאשם עובדה זו בהודעותיו במשטרה (ת/5 ו - ת/7), אולם בהמשך טען כי מדובר באי-הבנה מצדו, והאופניים שסבר כי נלקחו בידי חבר והוחזרו בידי אמו לאחר כשעה (כפי שטען לכל אורך הדרך). הנאשם הסביר את הודעותיו בבלבול והמצוקה בהן היה שרוי באותה עת שלאחר מעצרו, ובחוסר יכולת לברר את העובדות לאשורן.

21. גם בהקשר זה נפלו סתירות בגרסאות המתלוננת. כך במקום אחד סיפרה כי ביום מעצרו של הנאשם היו ברשותו אחד מזוגות האופניים והם נותרו בבית הלוחם - ולאחר מכן טענה ששני הזוגות היו במחסן הבית. המתלוננת טענה כי: "... אני זוכרת שבאיזה שלב הוא קיבל את זוג האופניים האחד **בהסכמה**"

(עמ' 38, ש' 6 לפרוטוקול). אך בעדות נוספת בה היא טוענת שהנאשם **גנב** את זוג האופניים הראשון ובהמשך גם את השני (עמ' 57, ש' 6 לפרוטוקול).

טענתה של המתלוננת בדבר הפרת הצו על דרך נטילת האופניים למעשה מעולם לא נבדקה בידי המשטרה, שכן כפי שאישרה המתלוננת בדיון מיום 13.7 - "החזירו את האופניים, לא הגשתי תלונה במשטרה. באותו בוקר שהאופניים חזרו, התעוררתי בבוקר אני מגלה שאין לי כבלים ואין לי הוט".

כלומר, התלונה למשטרה הוגשה רק לאחר שהאופניים הוחזרו לדברי המתלוננת, והיא כלל לא סברה להגיש בגין אירוע זה תלונה, אלא עשתה זאת בהקשר לטענתה בדבר חיתוך כבלים, תלונה שנבדקה, לא בוססה ולא הוגש בגינה כתב אישום.

22. דומה כי המאשימה מבססת את כתב האישום בנקודה זו בעיקר על הודעותיו של הנאשם עצמו. הנאשם נחקר בהקשר זה בחקירה נגדית (עמ' 68-69 לפרוטוקול הדיון בפני כב' השופט ד"ר פלאח) והסביר כאמור כי הודעותיו ניתנו מתוך בלבול שכן מדובר באירועים שהיו בסמוך למעצרו.

גם אם גרסתו של הנאשם עצמו אינה משכנעת לחלוטין בהקשר זה, הרי גם ראיות המאשימה אינן נקיות מספק. עוד ראיתי לנכון לציין כי גם אם הייתי מגיע למסקנה שהאופניים נלקחו - וכאמור אינני יכול להגיע למסקנה זו - הרי משאין מחלוקת שהוחזרו לאחר זמן קצר ואף המתלוננת אישרה כי לא חשבה להגיש תלונה בגין האירוע, וכשאני מביא בחשבון את כלל הנסיבות שבתיק, אפשר והייתי מגיע למסקנה כי מדובר בהפרה הגובלת בזוטי דברים המצדיקה הרשעה בפלילים.

ה. סיכום של דבר:

23. מוסכמת יסוד היא כי במשפט פלילי נדרשת התביעה לעמוד ברף הוכחה גבוה כדי שכנועו של בית-המשפט מעבר לכל ספק סביר, כאמור בסעיף 34(א) לחוק העונשין, הקובע: "לא יישא אדם באחריות פלילית לעבירה, אלא אם כן היא הוכחה מעבר לספק סביר". כבר נפסק, שוב ושוב, כי "אין הרשעה בדיון, אלא אם הוסרו כל הספקות הסבירים". וכי "אם קיים ספק סביר, אין מרשיעים, שכן מוטב שהעברייני ייצא זכאי בדינו מאשר שאדם יורשע למרות שנותר ספק סביר באשמתו, שכן גישה אחרת יכולה להוליך להרשעתו של חף מפשע" (ע"פ 347/88 דמיאניוק נ' מדינת ישראל).

24. על-כן, יש לבחון בקפידה את אפשרות ההרשעה בענייננו - כמו בכל הליך פלילי; וקל וחומר כאשר זו נסמכת כמעט אך ורק על-יסוד גרסתה של המתלוננת, אשר עדותה לא הייתה מהימנה בעיני במידה מספקת.

25. לאור כל האמור, הגעתי לכלל מסקנה כי המאשימה לא הרימה את הנטל המוטל עליה ולא הוכיחה את העבירות המיוחסות לנאשם מעל לכל ספק סביר. אשר על כן, אני מזכה את הנאשם מכל האישומים המיוחסים לו.

ניתנה היום 28 בפברואר 2017 במעמד הנאשם ובא-כוח המאשימה עו"ד קנטר.